

Sygn. akt III AUa 747/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Ewa Piotrowska SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Katowicach

sprawy z odwołania C. S. (C. S.)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji ubezpieczonego C. S.

i apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Bielsku-Białej z dnia 29 października 2012 r. sygn. akt VI U 842/12

1. oddala apelację organu rentowego,

2. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansion /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 747/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 listopada 2009r. Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej ubezpieczonemu C. S. od dnia 1 stycznia 2010r., przyjmując do obliczenia jej wysokości 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, przyjmując okres od 1 sierpnia

1978r. do 15 lipca 1988r. Decyzję powyższą wydano na podstawie art. 15 b w zw.

z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a także z uwagi na fakt otrzymania od Instytutu Pamięci Narodowej informacji o przebiegu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzonej na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych.

Od powyższej decyzji ubezpieczony C. S. wniósł odwołanie, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przywrócenia mu emerytury w poprzedniej wysokości.

W uzasadnieniu ubezpieczony przytoczył bardzo obszernie okoliczności dotyczące przebiegu jego służby policyjnej oraz sytuacji rodzinnej i zdrowotnej.

Na zakończenie podniósł, że nigdy nie przesłuchiwał działaczy opozycji, w trakcie służby nigdy nie stosował środków przymusu bezpośredniego, nikogo nie poniżył.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 października 2012r., sygn. akt VI U 842/12, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej zmienił decyzję Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 5 listopada 2009r. w ten sposób, że do okresu od dnia 1 października 1978r. do dnia 22 marca 1981r. nie stosuje przelicznika 0,7 % podstawy wymiaru, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 15 lipca 1988r. ubezpieczonemu C. S. przyznano emeryturę policyjną. W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, organ rentowy otrzymał informację z Instytutu Pamięci Narodowej z dnia 13 października 2009r. o przebiegu służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, sporządzoną na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych i wydał zaskarżoną decyzję.

Na żądanie Sądu Instytut Pamięci Narodowej poinformował, iż z posiadanych przez niego dokumentów wynika, iż w okresie od dnia 1 sierpnia 1975r. do 15 lipca 1988r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Przebieg służby kształtował się w sposób następujący: od 1 sierpnia 1975r.

do 30 września 1978r. w Komenda Wojewódzka MO w B., Wydział II SB na stanowisku starszy inspektor, od 1 października 1978r. do 22 marca 1981r. Wyższa Szkoła (...) w L. - zaliczony w stan etatowy podchorążych, od 23 marca 1981r. do 30 kwietnia 1981r. Komenda Wojewódzka MO w B. w dyspozycji Komendanta, od 1 maja 1981r. do 15 lipca 1988r. Komenda Wojewódzka MO w B., Wydział II SB - na stanowisku starszy inspektor.

Zaskarżoną decyzją organ emerytalny MSWiA w W. dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej ubezpieczonemu C. S. od dnia 1 stycznia 2010r., przyjmując do obliczenia jej wysokości 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, przyjmując okres od 1 sierpnia 1978r. do 15 lipca 1988r. W związku z nowym ustaleniem przebiegu służby ubezpieczonego przez IPN, organ emerytalny wydał decyzję w dniu 13 kwietnia 2012r. o zmianie emerytury policyjnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższe ustalenia są bezsporne, pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości dokonać oceny prawnej w niniejszej sprawie i stwierdzić, iż odwołanie ubezpieczonego C. S. jest w znaczącej części nieuzasadnione. Z kolei okoliczności podniesione przez ubezpieczonego w uzasadnieniu odwołania nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, dlatego nie były przedmiotem oceny.

Sąd I instancji stwierdził, że z dniem 16 marca 2009r. weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145),

która wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15 b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób,

które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r., organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są: Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego, Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego, Komitet do spraw Bezpieczeństwa Publicznego, jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3,

a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954r., instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych

i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych, Akademia Spraw Wewnętrznych, Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza, Zarząd Główny Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki, Informacja Wojskowa, Wojskowa Służba Wewnętrzna, Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Z kolei, zgodnie z art. 2 ust. 3, jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które

z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. W myśl § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej,

Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239, poz. 2404), środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia

ze służby oraz okres służby, jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone

na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Art. 13 a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) stanowi zaś, że na wniosek organu emerytalnego, właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie

z art. 13 a ust. 5, informacja powyższa jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb,

o których mowa w art. 12.

Sąd I instancji wskazał na treść art. 15 b ust. 1 powołanej wyżej ustawy, zgodnie z którym w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., emerytura wynosi: 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990; 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1,

l a oraz pkt 2-4. Z kolei, art. 15 b ust. 2 stanowi, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio. Stosownie do treści art. 15 ust. 3, do okresów, o których mowa

w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. Art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) stanowi, że: emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. wynosi 40 % podstawy

jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o: 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby; 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak, niż za trzy lata tych okresów; 1,3 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o którym mowa w pkt 2; 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

Sąd I instancji odniósł się również do kwestii zgodności zapisów wskazanej ustawy zmieniającej z Konstytucją, zwracając uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2012r., K 6/09, który generalnie nie stwierdził niezgodności kwestionowanych zapisów ustawy z Konstytucją. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż z konstytucyjnej zasady zaufania

do państwa i stanowionego przez niego prawa nie wynika w żaden sposób, że każdy, bez względu na cechujące go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Jego zdaniem, ustawodawca był upoważniony, mimo upływu 19 lat od zmiany ustrojowej,

do wprowadzenia regulacji obniżających w racjonalnie miarkowany sposób świadczenia emerytalne za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego,

o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie zachodzi potrzeba szczegółowego przytaczania obszernego uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010r., jako powszechnie znanego byłym funkcjonariuszom. Na mocy art. 190 ust. Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, co oznacza, że organy administracyjne, jak i sądy zobowiązane są je stosować.

W ocenie Sądu Okręgowego, przepis art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, jest przepisem szczególnym w porównaniu do art. 15 w/w ustawy, zmienia zasady liczenia emerytury policyjnej dla określonej grupy osób, określając odrębną zasadę liczenia wysokości emerytury dla takich funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa.

Ponadto w tej sprawie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011r., II UZP 2/11 (OSNP 2011/15-16/210), będącej odpowiedzią na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie rozpoznającego wszystkie odwołania od decyzji wydanych przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w związku z zapisami ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. (Dz.U.2009.24.145). Sąd Najwyższy orzekł - „za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (j.t. Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7 % podstawy jej wymiaru (art. 15 b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (j.t. Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40 % podstawy wymiaru tego świadczenia.”

Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienia tej uchwały mają zastosowanie w stosunku do skarżącego, bowiem w okresie od 1 sierpnia 1975r. do 15 lipca 1988r. - za wyjątkiem okresu od 1 października 1978r. do 22 marca 1981r. pobytu w Wyższej Szkole (...) w L., w trakcie którego był zaliczony w stan etatowy podchorążych - pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa.

Powracając do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w przywołanej uchwale, Sąd I instancji stwierdził, że Sąd Najwyższy wskazał m.in., iż żaden rodzaj, ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjnej, możliwości prawnych, ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, od innej podstawy wymiaru, niż 0,7 % za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są jednoznacznie czytelne, a przeto jasne

i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej, ani prawniczej. Sporna legislacja (art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) nie stanowi jakiegokolwiek naruszenia powszechnej zasady równości lub proporcjonalności świadczeń uzyskiwanych z zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych przez osoby pełniące służbę w organach bezpieczeństwa totalitarnego państwa, które stosowały bezprawne, niegodne lub niegodziwe akty lub metody przemocy politycznej wobec innych obywateli, w porównaniu do standardów świadczeń uzyskiwanych z powszechnego systemu ubezpieczenia społecznego. Warto zwrócić uwagę na nadal mniej korzystne uregulowanie uprawnień emerytalno-rentowych ofiar systemu represji politycznych, stosowanych przez organy bezpieczeństwa państwa totalitarnego, którym wprawdzie okresy uwięzienia z przyczyn politycznych uwzględnia się jako składkowe okresy ubezpieczenia, ale z „zerową” podstawą wymiaru świadczeń za konkretne lata (okresy) pozbawienia wolności z przyczyn politycznych wobec nieuzyskiwania podlegającego obowiązkowi składkowemu dochodu wskutek poddania ich bezprawnym represjom politycznym ze strony tzw. aparatu bezpieczeństwa PRL, podczas, gdy stosującym represje polityczne przysługuje współczynnik 0,7 % podstawy wymiaru (z ostatniego, w normalnym biegu zdarzeń najwyższego uposażenia przysługującego na zajmowanym stanowisku służbowym) także za okresy stosowania totalitarnej przemocy politycznej. Ponadto wskaźnik 0,7 % podstawy wymiaru emerytury zaopatrzeniowej za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno-dezubekizacyjnej, liczony od najwyższego uposażenia służbowego, na ogół nie odbiega na niekorzyść od wskaźnika 1,3 % podstawy wymiaru emerytury z powszechnego ubezpieczenia społecznego, ustalonej z wieloletniego okresu opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zważywszy, że ponadto przy ustalaniu wysokości emerytur mundurowych uwzględnia się wyższe wskaźniki (2,6 % podstawy wymiaru) lub co najmniej równe powszechnym (1,3 %) wskaźnikom podstawy wymiaru emerytur za okresy poprzedzające lub następujące po zakończeniu służby mundurowej, zaliczane do zaopatrzeniowej wysługi emerytalnej. Z tytułu świadomego i dobrowolnego udziału w służbach bezpieczeństwa państwa o strukturze komunistyczno-totalitarnej, które zwalczały najbardziej podstawowe, bo przyrodzone prawa człowieka i wolności obywatelskie, wykluczone jest nabywanie lub utrzymanie przez osoby uczestniczące w tym systemie represji politycznych jedynie przywilejów zaopatrzeniowych z tytułu służby państwowej, która z natury i istoty jej pełnienia powinna służyć przestrzeganiu przyrodzonych praw człowieka i narodu oraz podstawowych wolności i swobód obywatelskich, a nie zwalczaniu tych elementarnych wartości jednostek i narodów. Sąd Najwyższy jednoznacznie krytycznie ocenia i dyskwalifikuje powoływanie się na jakiegokolwiek argumenty zmierzające do utrzymania przywilejów nabytych z tytułu lub w związku z uczestnictwem w systemie zniewolenia i stosowania represji politycznych przez służby niebezpieczeństwa państwa komunistyczno-totalitarnego. Powoływanie się na zasadę praw nabytych, które w istocie rzeczy zmierza do utrzymania przywilejów nabytych niesłusznie, niegodnie lub niegodziwie z tytułu lub związku z uczestnictwem w strukturach służb niebezpieczeństwa totalitarnego PRL, które zwalczały przyrodzone prawa człowieka i narodu oraz podstawowe wolności obywatelskie, nie stanowi prawnej, prawniczej, ani etyczno-moralnej podstawy do kontestowania zgodnej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej legalności zmian ustawodawczych zmierzających do zrównoważenia uprawnień zaopatrzeniowych byłych funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa państwa totalitarnego i co istotne - tylko za okresy takiej represyjnej służby - do standardów i poziomu powszechnych uprawnień emerytalno-rentowych ogółu ubezpieczonych obywateli.

W konsekwencji, według Sądu Okręgowego, należało uznać, iż zarzuty sformułowane pod adresem zaskarżonej decyzji przez odwołującego nie mogą być uznane za uzasadnione. Podane przez odwołującego okoliczności związane z przebiegiem jego służby, sytuacji rodzinnej i zdrowotnej w odwołaniu są obojętne dla powstałego sporu. Odwołujący nie zaprzeczył poprawności wykazanego przebiegu, co do okresów służby jednostek, do których przynależał etatowo jako funkcjonariusz w służbie (vide: wyrok SA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2012r., sygn. akt III AUa 1708/ 111 nie publik, wyrok SA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2012r., sygn. akt III AUa 1648/11 nie publik.). Natomiast, zgodzić się należy jedynie z zarzutem, że okres nauki i pobytu ubezpieczonego w Wyższej Szkole (...) MSW nie może być objęty dyspozycją art. 15 b ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy z dnia 18 lutego 1994r. W związku z tym, do tego okresu

nie powinien mieć zastosowanie wskaźnik 0,7 % podstawy wymiaru. Wyższa Szkoła (...) MSW w L. nie jest jednostką, do której

ma zastosowanie przepis art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. W tej kwestii wypowiedział się jednoznacznie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 czerwca 2000r.

W orzecznictwie sądów powszechnych propagowany jest pogląd, że Wyższa Szkoła (...) MSW w L. nie może być uznana za instytucję centralną Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach

organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów

(j.t. Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). „Źródła prawa, możliwe do zastosowania przy analizie statusu Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie pozwalają na uznanie tej Szkoły za instytucję centralną Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa

z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (j.t. Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425

ze zm.). Wobec tego, że Szkoła nie odpowiada też kryteriom sformułowanym

w art. 2 ust. 3, nie spełnia żadnego z warunków koniecznych do uznania jej

za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio wymienionej ustawy (por. orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 maja 2010r.,

II AKa 108/10).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w pkt 1 i wyłączył okres od 1 października 1978r.

do 22 marca 1981r. nauki ubezpieczonego w Wyższej Szkole (...)

im. F. D. w L., stwierdzając, że do tego okresu nie może mieć zastosowania wskaźnik 0,7 % podstawy wymiaru.

Na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Apelację od wyroku wniósł Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W..

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktu 1, zarzucił mu naruszenie:

1. art. 15 b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

(Dz. U. z 2004r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), poprzez niezastosowanie przez

Sąd I instancji tego przepisu do okresu służby odwołującego w Wyższej

Szkole Oficerskiej w L. od dnia 1 października 1978r. do dnia

22 marca 1981r.;

2. art. 15 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

(Dz. U. z 2004r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), poprzez niewłaściwe zastosowanie

przez Sąd I instancji tego przepisu do okresu służby odwołującego w Wyższej Szkole (...) w L. od dnia 1 października 1978r. do dnia

22 marca 1981r.;

3. art. 13 a ust. 1 i 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

(Dz. U. z 2004r. Nr 8 poz. 67 ze zm.) oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004r.

w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239 poz. 2404), poprzez ich niezastosowanie;

4. art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, poprzez błędną jego interpretację, polegającą na niezaliczeniu Wyższej Szkoły (...) w L. do Jednostek Służby Bezpieczeństwa, które jako jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uległy rozwiązaniu z chwilą zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, bądź były poprzedniczkami tych jednostek;

5. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na ustaleniu, wbrew treści informacji o przebiegu służby

nr (...), iż okres służby w okresie studiów odwołującego w Wyższej Szkole (...) w L. od dnia 1 października 1978r. do dnia

22 marca 1981r. nie był służbą w organach bezpieczeństwa państwa.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie w całości odwołania od decyzji nr (...)

o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej z dnia 5 listopada 2009r.

oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu apelacyjnym.

Skarżący zarzucił, że Sąd I instancji winien był zastosować w odniesieniu

do okresu służby odwołującego w Wyższej Szkole (...) w L.

od dnia 1 października 1978r. do dnia 22 marca 1981r. art. 15 b ust. 1 pkt 1 ustawy

z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zgodnie z powyższym przepisem, wysokość świadczenia za okres od dnia 1 października 1978r. do dnia 22 marca 1981r. winna wynosić 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ponadto Sąd I instancji niewłaściwie zastosował art. 15 b ust. 1 pkt 2 tej samej ustawy, ponieważ przepis art. 15 b ust. 1 pkt 2 nie powinien mieć w ogóle zastosowania do okresu służby odwołującego od dnia 1 października 1978r.

do dnia 22 marca 1981r. Art. 13 a ust. 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin stanowi, iż informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem

o przebiegu służby, sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb. Art. 13 a ust. 1 tej samej ustawy stanowi natomiast, że na wniosek właściwego organu emerytalnego, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych

funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. W § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004r.

w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin, wskazano, iż środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Mając na względzie powyższe przepisy, należy uznać, iż Informacja o przebiegu służby nr (...), jest dla organu rentowego wiążąca. Przed Sądem I instancji nie przeprowadzono dowodów mających na celu wykazanie, iż służba w Wyższej Szkole (...) w L. w okresie od dnia 1 października 1978r.

do dnia 22 marca 1981r. nie była służbą w organach bezpieczeństwa państwa, a zatem całkowicie nieuzasadnione jest niezastosowanie przez Sąd I instancji wyżej wymienionych przepisów: art. 13 a ust. 1 i 5 ustawy oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia.

Zgodnie ze stanowiskiem apelującego, kolejnym naruszonym przez Sąd I instancji przepisem jest art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, poprzez błędną jego interpretację, polegającą na niezaliczeniu Wyższej Szkoły (...) w L. do jednostek Służby Bezpieczeństwa, które jako jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uległy rozwiązaniu z chwilą zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, bądź były poprzedniczkami tych jednostek. Stanowisko organu rentowego w zakresie zaliczenia okresu służby w Wyższej Szkole (...) w L. do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa jest zgodne ze stanowiskiem IPN.

Kolejny, podnoszony przez skarżącego zarzut dotyczy naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na ustaleniu, wbrew informacji o przebiegu służby nr (...), iż okres służby w okresie studiów odwołującego w Wyższej Szkole (...) w L. od dnia 1 października 1978r. do dnia 22 marca 1981r. nie był służbą w organach bezpieczeństwa państwa. Informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, a zatem ustalenie okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa winno zostać dokonane w oparciu o treść tej informacji. Z informacji o przebiegu służby nr (...) wynika, iż służba odwołującego w okresie od dnia 1 października 1978r. do dnia 22 marca 1981r. była służbą w organach bezpieczeństwa państwa. Sąd I instancji bezzasadnie ustalił stan faktyczny, nie w oparciu o Informację o przebiegu służby nr (...).

Apelację od wyroku wniósł także ubezpieczony.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktu 2, wniósł o jego zmianę, poprzez ustalenie wysokości emerytury policyjnej, stosując 2,6 % podstawy wymiaru za każdy rok pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa.

Ubezpieczony zarzucił, że Sąd I instancji nie uwzględnił okoliczności, iż w trakcie przyjęcia do służby w MSW, składał ślubowanie dotyczące pracy w Milicji Obywatelskiej, w związku z czym ukończył przeszkolenie w Szkole Podoficerskiej MO w P.. Skarżący zaznaczył, że w trakcie służby nie popełnił żadnego przestępstwa ani nie wyrządził nikomu żadnej krzywdy tylko z tego tytułu, że był pracownikiem organów bezpieczeństwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. jest bezzasadna.

Z kolei, apelacja ubezpieczonego ma usprawiedliwione podstawy w dążeniu do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy istnieją podstawy do obniżenia wysokości emerytury ubezpieczonego, zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi przez art. 2 i art. 3 ust. 2 ustawy zmieniającej z dnia 23 stycznia 2009r.

Zasadnicza problematyka prawna w niniejszej sprawie jest związana z wejściem w życie z dniem 16 marca 2009r. ustawy z dnia 23 stycznia 2009r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy

z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) przepis art. 15 b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały

w służbie przed 2 stycznia 1999r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza

w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia

18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (dalej jako ustawa lustracyjna). Art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. stanowi, jakie jednostki są organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy. Zgodnie z tym przepisem, takimi jednostkami są: 1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego, 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego,

3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego, 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954r., 5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych, 6) Akademia Spraw Wewnętrznych, 7) Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza, 8) Zarząd Główny Służby Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki, 9) Informacja Wojskowa, 10) Wojskowa Służba Wewnętrzna, 11) Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, 12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni

oraz w okręgach wojskowych. Zgodnie z ust. 3 tej normy prawnej, jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

W świetle art. 13 a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy służb mundurowych, dodanym przez art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009r.

(Dz. U. z 2009r. Nr 24, poz. 145), zmieniającą ustawę z dnia 18 lutego 1994r.

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) na wniosek organu emerytalnego, właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o

których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 stycznia 2012r.

(sygn. akt K 36/09) orzekł, iż „Art. 13 a ust. 6 ustawy z dnia 18 lutego 1994r.

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) jest zgodny z art. 77 ust. 2

i art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. W uzasadnieniu swojego stanowiska Trybunał m. in. wskazał, iż „jeśli decyzja organu emerytalnego zostanie zaskarżona,

to o ostatecznym ukształtowaniu praw emerytalnych byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL można dopiero mówić po przeprowadzeniu stosownego postępowania przed sądem powszechnym. Należy podkreślić, że sąd powszechny

nie ogranicza się w takim wypadku do kontroli decyzji organu emerytalnego z punktu widzenia jej legalności, jak ma to miejsce w przypadku kontroli dokonywanej

przez sąd administracyjny. Wręcz przeciwnie - sąd powszechny rozstrzyga merytorycznie co do istoty sprawy”.

Odniesienie powyższych rozważań do zaistniałego sporu uzasadnia konstatację, że apelacja organu rentowego jest bezzasadna. Rację ma bowiem Sąd I instancji, uznając, że do okresu nauki i pobytu ubezpieczonego w Wyższej Szkole (...)

w L. w okresie od 1 października 1978r. do 22 marca 1981r. nie powinien mieć zastosowania wskaźnik 0,7 % podstawy wymiaru.

Art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji

o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007r., nr 63, poz. 425 ze zm.) wskazuje, jakie organy

w rozumieniu ustawy, są organami bezpieczeństwa państwa. Oznacza to, że wolą ustawodawcy nie było zakwalifikowanie do organów bezpieczeństwa państwa wszystkich organów, a jedynie te, które na podstawie powołanego przepisu można

do takich organów zakwalifikować. Co więcej, zawarcie w treści przepisu (art. 2 ust. 1 pkt 6) Akademii Spraw Wewnętrznych, a nie zawarcie w niej Wyższej Szkoły (...), a także wskazanie w pkt 4 jednostek Milicji Obywatelskiej w okresie

do dnia 14 grudnia 1954r. (tj. za zamknięty okres w przeszłości) prowadzi do wniosku, że ustawodawca nie zamierzał objąć ustawą Wyższej Szkoły (...)

w L.. Szkoła ta nie może być uznana również za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz w zw. z ust. 3 ustawy lustracyjnej,

gdyż nie stanowiła instytucji centralnej SB MSW, która uległa likwidacji w momencie powołania UOP, nie stanowiła ona także instytucji centralnej SB MSWiA,

bądź podległej jej jednostki terenowej w MO lub WUSW i RUSW, jak i nie została zlikwidowana w momencie utworzenia Urzędu Ochrony Państwa (co znane jest Sądowi z urzędu). W konsekwencji - jak prawidłowo ocenił Sąd I instancji - organ rentowy nie miał umocowania prawnego do obniżenia zaskarżoną decyzją emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 15 b w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej i przyjęcia przy obliczaniu jego wysługi emerytalnej tego okresu służby z uwzględnieniem jedynie 0,7 % podstawy wymiaru.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako bezzasadną.

Z kolei apelacja ubezpieczonego spowodowała uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji nie rozpoznał bowiem istoty sprawy - nie przeprowadził postępowania dowodowego w kwestii współpracy z osobami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

W apelacji ubezpieczony domagał się ustalenia wysokości świadczenia przy zastosowaniu wskaźnika 2,6 %. Tymczasem, jedyny wyjątek od wskaźnika procentowego wyliczania wysokości emerytury osoby, która pełniła służbę

w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok takiej służby w latach 1944-1990, wynika z uregulowań zawartych w art. 15 b ust. 3 i 4 ustawy zaopatrzeniowej. Przepisy te stanowią, że tylko wtedy, gdy zainteresowany funkcjonariusz złoży wniosek i udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, to do okresów równorzędnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 (ściślej w jego pkt 1, 1 a oraz pkt 2-4) mogą być doliczone w pełnym wymiarze, tj. po 2,6 % podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjnej.

Dla zastosowania przepisu z art. 15 b ust. 3 policyjnej ustawy emerytalnej muszą być spełnione łącznie dwie przesłanki, a mianowicie: zaistnieć musi podjęcie współpracy

i czynne wspieranie osób lub organizacji działających na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, a nadto ta współpraca i czynne działanie musiało mieć miejsce bez wiedzy przełożonych. Gdy te przesłanki zostaną udowodnione - spełnione, to wówczas cały okres służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy

z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów podlega liczeniu, przy ustalaniu wysokości emerytury funkcjonariusza, który pozostawał

w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. po 2,6 % podstawy jej wymiaru za każdy rok służby, niezależnie od tego, jak długo trwała współpraca i czynne wspieranie osób

lub organizacji działających na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 października 2012r., sygn. akt III AUa 1749/11, LEX nr 1238328).

Powyższe powoduje, że koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego celem ustalenia, czy ubezpieczony podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje czynnie działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 4 k.p.c.

uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu

w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansion /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR